

Arrest

nr. 215 403 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fayli Koerd, afkomstig uit Eyvan (provincie Ilam, Iran) en bent u staatloos. Uw grootvader langs vaders kant was een Fayli Koerd en werd geboren in Iran, maar emigreerde later naar Irak. Uw vader werd er geboren en verbleef er tot zijn 24e levensjaar. Aan het begin van de Iraaks-Iraanse oorlog in de jaren tachtig van de vorige eeuw werden de Fayli Koerden uit Irak verbannen en vestigden ze zich onder meer in Iran, zonder er echter een permanent verblijfsstatuut te kunnen krijgen. Door een tijdelijke verblijfskaart aan te vragen, kon deze bevolkingsgroep aanspraak maken op een aantal minimale rechten, maar vele andere (basis)rechten werden hen onzegd. Uw

vader beschikte in Iran over een dergelijke tijdelijke verblijfsvergunning. Toen hij uw Iraanse moeder, die in het bezit is van een Iraans geboortebokje (shenasnameh), leerde kennen, werd hem echter een officieel huwelijk ontzegd. Desalniettemin werd er een religieus huwelijk gesloten tussen hen en na een aantal jaar, op 23/06/1372 (= 13 september 1993 in de Gregoriaanse kalender), zag u het levenslicht. Gezien uw vader de Iraanse nationaliteit niet bezat, werd u deze evenmin toegekend. U werd geregistreerd op de verblijfsvergunning van uw vader, het gezinshoofd. Later diende u zelf een dergelijke verblijfsvergunning aan te vragen. U liep school tot in het eerste jaar van het middelbare onderwijs. Gezien u geen toekomst werd gegarandeerd in Iran, besloot u toen om te stoppen met uw schoolse activiteiten. In 1390 (= 2011/2012), toen het voor de Fayli Koerden mogelijk werd om een rijbewijs te behalen, begon u als taxichauffeur te werken. U werkte vooral in Eyan, het dorp waar u opgroeide, en Ilam, de nabijgelegen stad. Een aantal keer maakte u ook verdere verplaatsingen. Gezien personen met een tijdelijke verblijfsvergunning niet vrij kunnen reizen in Iran, diende u hiervoor een speciale toelating te vragen aan de daartoe bevoegde organisatie. In 1391 (= 2012/2013), op één van uw ritten van en naar het iets noordelijker gelegen Mariwan - u had aldaar drie personen naartoe gebracht -, werd u gearresteerd aan een controlepost. U werd verdacht van het vervoeren van drie personen naar het hoofdkwartier van Komala, een politieke partij die opkomt voor de rechten van de Koerdische minderheid in Iran. U werd een tiental dagen vastgehouden en mishandeld. U kwam bij bewustzijn in een ziekenhuis waar u geopereerd was. Nadat u bijgekomen was dienden u en uw vader, die opgetrommeld was door de agent die u bewaakte, een document te ondertekenen waarin vermeld stond dat jullie nergens over uw arrestatie zouden spreken. Later vernam u van M. (...), één van de personen die u net voor uw arrestatie in Mariwan had afgezet, dat zij daadwerkelijk van plan waren om naar het hoofdkwartier van Komala te gaan maar dat zij later toegegeven hadden aan de autoriteiten dat u van niets wist. In de Arabische maand muharram kreeg u ook de toestemming om mensen naar heilige steden in Irak te vervoeren. In 1394, in de achtste maand (= oktober/november 2015), bracht u zo samen met uw vader een aantal reizigers naar Kerbala ten zuiden van Bagdad. Daar aangekomen zeiden de reizigers dat ze na hun bezoek in Kerbala naar Bagdad wouden doorreizen om een bezoek te brengen aan het Liberty Camp. Gezien u en uw vader toch een bezoek wouden brengen aan de familie van uw vader in Irak – zijn tante trouwde met een Irakees, bijgevolg hadden zij en zijn neven en nichten de Iraakse nationaliteit – zagen jullie hier geen graten in. Halverwege tussen Kerbala en Bagdad belden jullie de neef van uw vader, J. (...), op. Deze vergezelde jullie tot aan het Liberty Camp omdat jullie de weg niet goed wisten. Bijna aangekomen aan het kamp zei J. (...) dat dit het kamp van de moedjahedien (MKO), een groepering die het huidige regime van Iran wenst omver te werpen, was. Jullie reageerden geprikkeld maar desalniettemin reisden jullie door tot aan het kamp. Daar werd afgesproken dat jullie de reizigers binnen een aantal uur zouden komen ophalen. Intussen zouden jullie een bezoek brengen aan de tante van uw vader in Bagdad. Drie uur later kwamen jullie terug aan bij het Liberty Camp. Jullie zagen nog net dat de reizigers in een andere auto werden gedwongen. Hierop kwamen er een aantal personen naar jullie wagens toe. Deze spraken jullie aan in het Farsi en zeiden dat ze jullie al die tijd gevolgd waren en dat de reizigers gearresteerd waren. Ze namen jullie identiteitspapieren, waaronder uw Iraanse verblijfsvergunning en uw rijbewijs, in beslag en gaven in de plaats één document met de mededeling dat als jullie deze aan de grens zouden laten zien, jullie door zouden mogen rijden. U en uw vader gingen daarop opnieuw naar het huis van uw tante in Bagdad om de zaken te bespreken. Er werd afgesproken dat uw vader, omdat u in het verleden reeds gearresteerd was geweest, eerst naar de grens zou gaan om te kijken of ook uw terugkeer veilig was. De neef van uw vader, J. (...), zou samen met een vriend uw vader vanop afstand volgen. In de vroege avond vertrokken ze en de volgende ochtend keerde J. (...) alleen terug. Hij zei u dat uw vader aan de grens was gearresteerd door een aantal personen in burger. Sindsdien verbleef u bij uw neef J. (...). Na een week kreeg uw tante een telefoontje van uw moeder die haar zei dat uw vader uw moeder had gebeld met de melding dat u naar Iran kon terugkeren. U vertrouwde de zaak niet want uw vader had u eerder gezegd om niet naar Iran terug te keren indien hij gearresteerd zou worden. Nog een paar dagen later zei J. (...) u dat er agenten naar de woning van uw tante waren gekomen en dat deze naar u gevraagd hadden. Hierop besloot u om ook Bagdad achter zich te laten. J. (...) bracht u naar Suleimaniya. Hier vond u een mensensmokkelaar die u illegaal de grens met Turkije overbracht. U reisde nadien per vrachtwagen door naar België, waar u op 29 december 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw vader wordt tot op heden vastgehouden door de Iraanse autoriteiten in de Markazigevangenis te Ilam.

Ter staving van uw identiteit en uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw meest recente verblijfsvergunning in Iran, geldig tot 11/11/1394 (= 31 januari 2016); een kopie van twee oude Iraanse verblijfskaarten van uw vader; een kopie van een aantal oude verblijfsvergunningen, verblijfskaarten en geboorteaktes van u, uw vader en uw broers en zus; een kopie van de shenasnameh van uw moeder; een kopie van de huwelijksdocumenten van uw ouders; verschillende kopieën van oude documenten van uw vader, waaronder zijn rijbewijs, een reis- en een werkvergunning, uitgereikt tussen

1379 (= 2000/2001) en 1384 (= 2005/2006); een kopie van een bewijs dat u naar school ging; een kopie van een gezinssamenstellingscertificaat en een rantsoenkaart anno 1383 (= 2004/2005); en een Belgisch medisch attest, opgesteld door dokter B. (...) op 28 september 2017, waaruit blijkt dat u ten aanzien van hem verklaarde dat de littekens op uw lichaam het gevolg zijn van slagen toegebracht door de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in 1391 (= 2012/2013) gearresteerd werd door de Iraanse autoriteiten. Zo is het bevreemdend dat nergens uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u werd gearresteerd en een tiental dagen werd vastgehouden. U zei er toen enkel dat u eenmaal werd meegenomen door de inlichtingendienst van Iran en dat u toen geslagen werd (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.1 en 3.5). U werd op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans expliciet de vraag gesteld of u ooit gearresteerd bent geweest of in de gevangenis had gezeten (waarbij er zowel werd gevraagd naar een korte opsluiting of een langere detentie). U antwoordde hierop dat u nooit werd gearresteerd en nooit in de gevangenis had gezeten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Bovendien duikt er in dit verband ook een tegenstrijdigheid op in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u beschuldigd werd van hulp aan de Koerdische oppositie, met name aan de PJAK (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Later stelde u op het Commissariaat-generaal daarentegen dat het ging om strijders van de Komala (CGVS 1, p. 16). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat uw tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken een Sorani-tolk was en dat deze het misschien verkeerd begrepen had (CGVS 1, p. 18). Echter, het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken werd u voorgelezen waarna u voor akkoord ondertekende en ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u aan geen opmerkingen te hebben over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken: u had namelijk aldaar gewoon de waarheid verteld (CGVS 1, p. 2-3). Overigens is het niet aannemelijk dat er betreffende het vertalen van een partijnaam een tolkprobleem zou zijn opgedoken. Gelet op bovenstaande, heeft u uw arrestatie in 1391 niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast dient opgemerkt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw vluchtaanleiding, met name dat u aan het Liberty Camp problemen gekend zou hebben met enkele Farsisprekende personen waarna uw vader aan de Iraaks-Iraanse grens werd gearresteerd en waarna u in Irak door de Iraanse autoriteiten werd gezocht.

In dit verband is het vooreerst bevreemdend dat u en uw vader, als staatloze Koerden zonder geldige paspoorten de Iraans-Iraakse grens konden oversteken om jullie passagiers naar Kerbala en Bagdad te vervoeren. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat het oversteken van de Iraans-Iraakse grens niet mogelijk is zonder een geldig paspoort. Uit diezelfde informatie blijkt ook dat aan alle personen die de grens oversteken wordt gevraagd hun paspoorten ter controle te laten zien. Dat u als een zelfverklaarde staatloze Fayli Koerd klaarblijkelijk zonder paspoort – u kreeg enkel een soort reisvergunning (CGVS 2, p. 8) – de Iraans-Iraakse grens kon passeren is dan ook weinig waarschijnlijk.

Voorts sloop er een tegenstrijdigheid in uw verklaringen betreffende de personen die u vanuit Iran naar Kerbala en het Liberty Camp moest vervoeren. Daar waar u bij het eerste onderhoud aanstipte dat het twee oude mannen, twee oude vrouwen en een jong meisje waren (CGVS 1, p. 18), zei u bij uw tweede onderhoud tot tweemaal toe dat het twee oude mannen, twee vrouwen en een jongen waren (CGVS 2, p. 18). Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen betreffende de interventie van de twee Farsisprekende personen aan het Liberty Camp tegenstrijdig met elkaar. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze twee mannen u vroegen om de twee families die u en uw vader vervoerd hadden in Iran in de gaten te houden, wat impliceert dat de Iraanse autoriteiten deze personen nog niet gearresteerd hadden. Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat jullie, toen jullie de families op kwamen halen, zagen dat deze families reeds gearresteerd werden (CGVS 1, p. 18). Bovendien werd jullie enkel gevraagd om naar de Iraaks-Iraanse grens terug te keren. Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat jullie documenten werden afgenomen aan het Liberty Camp en dat jullie in plaats hiervan twee documenten kregen die u en uw vader aan de grensovergang dienden te laten zien

(CGVS 1, p. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf u evenwel aan dat het slechts om één enkel document ging (CGVS 2, p. 18 en 19). Erop gewezen dat het merkwaardig was dat jullie slechts één document kregen voor twee wagens, herhaalde u dat het om één enkel document ging (CGVS 2, p. 19). Uit voorgaande bevindingen blijkt dat er aan de interventie van de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van het vervoer van enkele personen naar het Liberty Camp geen geloof kan worden gehecht.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen in de dagen volgend op de interventie van de autoriteiten aan het Liberty Camp en de hiermee in verband staande door u beweerde arrestatie van uw vader. Zo verklaarde u aanvankelijk dat er op een gegeven ogenblik agenten naar de woning van uw tante kwamen. Na deze gebeurtenis dook u onder bij J. (...) (CGVS 1, p. 14 en 15). Even later gaf u evenwel aan dat u na de arrestatie van uw vader nog een week bij uw tante bleef. Op de dag dat uw moeder uw tante opgebeld had om te zeggen dat uw vader hen had verteld dat u kon terugkeren naar Iran, vertrok u naar de woning van J. (...). Hier bleef u drie dagen en twee nachten. In de periode dat u bij J. (...) verbleef kwamen er agenten naar de woning van uw tante (CGVS 1, p. 20 en 21). Tijdens uw eerste onderhoud geconfronteerd met de vaststelling dat u het bezoek van de agenten aan uw tante verschillend situeerde, herhaalde u enkel uw laatste versie zonder enige rechtvaardiging waarom u deze gebeurtenis aanvankelijk anders had voorgesteld (CGVS 1, p. 21). Tijdens uw tweede onderhoud gaf u dan weer aan dat u op dezelfde dag als de arrestatie van uw vader bij J. (...) onderdook. Een paar dagen later belde uw moeder naar uw tante om te zeggen dat uw vader verteld had dat u kon terugkeren naar Iran. Nog een paar dagen later – ongeveer een week na de arrestatie van uw vader – kwamen er agenten in burger naar de woning van uw tante. Al die tijd verbleef u bij J. (...), bij wie u in totaal u zo'n elf of twaalf dagen doorbracht alvorens de vlucht naar Europa te nemen (CGVS 2, p. 20 en 21). Bijgevolg kan er evenmin aan het bezoek van de Iraanse autoriteiten aan uw tante in Irak enig geloof gehecht worden.

Tot slot dient ook opgemerkt dat uw reisweg tegenstrijdig is. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u zo'n tien weken in Bagdad verbleef bij uw tante. Van een verblijf bij J. (...) maakte u geen gewag. Nadien verbleef u ongeveer een week in Suleimaniya om nadien de grens met Turkije over te steken (Verklaring DVZ, vraag 31). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat u ongeveer twee weken in Irak verbleef (CGVS 1, p. 14 en 16): over de invulling van deze twee weken was u, zoals hierboven reeds aangetoond, evenwel niet consistent. Na uw periode in Bagdad reisde u door naar Suleimaniya alwaar u één nacht verbleef. Nadien reisde u door naar Erbil – hier verbleef u zes of zeven uur – en bracht u de nacht door in Dohuk. Nadien bracht u enkele uren door in een stal in de buurt van Zakho en stak u de grens met Turkije over (CGVS 1, p. 15 en 16; CGVS 2, p. 21). U heeft bijgevolg geenszins uw verblijf in Irak en uw reis vanuit Irak naar de Turkse grens aannemelijk gemaakt. Volledigheidshalve kan in dit verband nog opgemerkt worden dat, hoewel u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vanuit Turkije de vrachtwagen tot in België nam (Verklaring DVZ, vraag 31), uw vingerafdrukken werden genomen op het Griekse eiland Mytilini op 2 december 2015.

Gelet op de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat u zonder paspoort de Iraans-Iraakse grens kon overschrijden, gelet op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw contacten met de Farsisprekende personen aan het Liberty Camp, gelet op uw inconsistente chronologie van de gebeurtenissen die hierop volgden en gezien de tegenstrijdige weergave van de door u gevolgde reisweg vanuit Irak naar België waardoor u uw verblijf zelf in Irak niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de problemen met de Iraanse autoriteiten in Irak omdat u enkele personen naar het Liberty Camp had vervoerd. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de inbeslagname van uw persoonlijke documenten door de Iraanse autoriteiten bij het Liberty Camp (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 8; p. 17), de arrestatie van uw vader, uw bewering dat hij nog steeds opgesloten zit in de Markazigevangenis (CGVS 1, p. 4), uw verklaringen dat de verblijfsdocumenten van uw broer in beslag werden genomen en uw stelling dat u momenteel in onmin leeft met (een deel van) uw familie omdat ze u de schuld geeft van hetgeen uw vader allemaal meemaakt (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 7-8; p. 15-17).

Voorts haalde u eveneens aan als Fayli Koerd in Iran niet als volwaardig burger beschouwd te worden en dat er u bepaalde basisrechten werden onttrokken. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt bij uw definitieve vertrek uit Iran er daadwerkelijk als staatloze Fayli Koerd gewoond te hebben.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw statuut niet middels het voorleggen van enig recent en geloofwaardig identiteitsdocument kon staven. U legde weliswaar een kopie neer van uw vluchtelingenkaart die opgemaakt werd in 1393, maar aangezien dit louter een kopie betreft, kan de echtheid van dit document absoluut niet worden nagegaan. Bovendien is hierboven reeds gebleken dat er aan de inbeslagname van het originele exemplaar geen geloof gehecht kan worden. Daarenboven blijkt nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van

documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Door het louter neerleggen van een kopie slaagt u er dan ook allerminst in om uw levenslang verblijf als staatloze Fayli Koerd in Iran aan te tonen.

De overige door u neergelegde documenten betreffen allemaal documenten die uitgereikt werden voor 1384 (= 2005/2006), i.e. ongeveer een decennium voor uw vertrek uit Iran. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd om recente bewijzen neer te leggen van uw statuut als staatloze Fayli Koerd, kwam u hierin het Commissariaat-generaal niet tegemoet. Als rechtvaardiging voor het uitblijven van dergelijke recente documentatie gaf u, zoals reeds vermeld, aan dat al uw (identiteits)documenten in beslag werden genomen aan het Liberty Camp in Bagdad. De documenten van uw vader en uw broers werden eveneens in beslag genomen. Bovendien zijn uw familieleden heden door de gebeurtenissen in Irak kwaad op u waardoor ze weigeren om recente documenten van uw naasten op te sturen (CGVS 2, p. 15-17). Echter, hierboven is reeds gebleken dat er aan de gebeurtenissen in Irak en bijgevolg aan de inbeslagname van uw documenten en aan de moeilijke relatie met uw familieleden niet het minste geloof kan worden gehecht. Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet meer recente documentatie aan het Commissariaat-generaal kon voorleggen betreffende uw statuut als staatloze en dat van uw familieleden in Iran, temeer daar uw familieleden u wel degelijk meerdere gedateerde documenten opstuurden. Dat zij wel dergelijke gedateerde documenten overmaken maar geen recent bewijsmateriaal van hun en uw verblijfsstatuut in Iran, houdt geen steek. Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt tot aan uw vlucht naar België als een staatloze Fayli Koerd in Iran geleefd te hebben, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat heel wat Fayli Koerden intussen over de Iraanse nationaliteit beschikken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De door u neergelegde documenten ter staving van uw identiteit zijn slechts kopieën die geenszins uw huidig statuut van staatloze in Iran kunnen aantonen. Voor wat betreft het medisch attest kan tot slot gesteld worden dat er slechts op basis van uw persoonlijke verklaringen werd genoteerd dat de littekens op uw lichaam te wijten zijn aan een tussenkomst van de politie. Hierboven is echter reeds gebleken dat u de mishandelingen van 1391 niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen “48/3 t.e.m. 48/7” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de materiële motiveringsplicht. Ten slotte meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongelooftwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de vaststelling in de bestreden beslissing dat nergens uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij werd gearresteerd en een tiental dagen werd vastgehouden en dat zij er enkel zei dat zij eenmaal werd meegenomen door de inlichtingendienst van Iran en dat zij toen geslagen werd, bemerkt verzoekende partij dat *“iemand die meegenomen wordt en dan geslagen is, (...) logischerwijs in de eerste plaats gearresteerd (werd)”*. Haar verklaringen waren dan ook *“impliciet maar duidelijk”*. Bovendien meent verzoekende partij dat *“de asielaanvragers de plicht (hadden) om verduidelijkingen te vragen aan verzoeker”*. Evenwel heeft men haar na haar verklaring dat zij werd meegenomen niet gevraagd of zij dan toch gearresteerd werd. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal *“heel concrete en gedetailleerde informatie”* heeft gegeven over haar arrestatie.

2.2.3.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat zij nooit werd gearresteerd en nooit in de gevangenis zat (administratief dossier, stuk 27, vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Verder verklaarde zij er slechts dat zij werd *“meegenomen door de inlichtingendienst van Iran”* en dat zij *“toen beschuldigd (werd) van hulp aan de Koerdische oppositie”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat zij zou zijn gearresteerd en gedurende tien dagen zou zijn vastgehouden, zoals zij beweert op het Commissariaat-generaal, blijkt dan ook nergens uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Van verzoekende partij mag verwacht worden dat zij hiervan spontaan melding zou maken, temeer nu haar de uitdrukkelijke vraag gesteld werd of zij ooit gearresteerd is geweest of in de gevangenis heeft gezeten. De vaststelling dat verzoekende partij van haar arrestatie en vasthouding geen enkel gewag maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielaanvraag. Het gegeven dat zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitvoerige verklaringen kon afleggen over haar arrestatie, doet geen enkele afbreuk aan deze vastgestelde flagrante omissie in haar verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de partijnaam, stelt verzoekende partij dat de partijnaam ‘PJAK’ bij de Dienst Vreemdelingenzaken tussen haakjes werd genoteerd en dat hetgeen zij had verklaard derhalve verkort werd weergegeven. Men kan dan ook niet vaststellen dat zij dit ook zo heeft verklaard. Verzoekende partij stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de PJAK louter heeft aangehaald als voorbeeld om haar verklaringen toe te lichten doch heeft zij het er ook over Komala gehad. Verder oppert verzoekende partij nog dat nergens uit blijkt dat haar verklaringen aan haar werden voorgelezen en dat haar een kopie van haar verklaringen werd gegeven. Ook uit het gegeven dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen geen conclusies worden getrokken, aangezien *“het duidelijk voor hem was en omdat er geen zagezegde “tegenstrijdigheden” bestonden in zijn relaas”*.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar in het Sorani werden voorgelezen en vervolgens door haar ter goedkeuring werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 2). Dat zij wel degelijk ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag heeft gemaakt van de Komala, betreft voorts een blote bewering. Wanneer zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar eventuele opmerkingen omtrent haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, had zij geen opmerkingen en stelde zij louter er de waarheid te hebben verteld (administratief dossier, stuk 14, gehoorverslag CGVS d.d. 20/10/2017, p. 2-3). De bewering van verzoekende partij dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd zou zijn geweest dat zij ervan beschuldigd werd hulp te verlenen aan de Koerdische oppositie en meer bepaald aan de PJAK, kan dan ook geenszins overtuigen. Het gegeven dat de precisering van verzoekende partij dat het om de PJAK ging tussen haakjes staat, doet voorts geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat haar verklaringen aan haar werden voorgelezen en dat zij deze naar haar zeggen verkeerde weergave van haar verklaringen niet heeft rechtgezet. Tot slot stelt de Raad vast dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekende partij gebruik zou hebben gemaakt van het artikel 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur teneinde een kopie van deze vragenlijst te bekomen (zei eveneens punt 2.2.7.2.).

2.2.5.1. Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat verzoekende partij en haar vader, als staatloze Koerden zonder geldige paspoorten de Iraans-Iraakse grens konden oversteken om hun passagiers naar Kerbala en Bagdad te voeren, stelt verzoekende partij dat de informatie waarnaar verwerende partij verwijst *in casu* geenszins relevant is aangezien de informatie over pelgrims gaat en een welbepaald evenement. Enkel voor dit evenement, en voor pelgrims alleen, werd verplicht dat deze personen over een paspoort moesten beschikken om de grens over te steken. Verzoekende partij herhaalt dat zij en haar vader over een reisvergunning beschikten die hen als taximannen toeliet de grens over te steken.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 26, map landeninformatie, stukken 5 en 6) wel degelijk besloten kan worden dat men voor het oversteken van de Iraans-Iraakse grens een geldig paspoort nodig heeft en dat aan alle personen die de grens oversteken gevraagd wordt hun paspoorten ter controle te laten zien. Waar verzoekende partij stelt dat dit enkel geldt voor pelgrims, wijst de Raad er evenwel op dat er in de aan het administratief toegevoegde informatie net op gewezen wordt dat ook pelgrims, net zoals iedereen, bij het oversteken van de Iraans-Iraakse grens over een geldig paspoort moeten beschikken. In het licht van deze informatie is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij zoals zij beweert zonder paspoort en enkel met een soort reisvergunning de Iraans-Iraakse grens kon passeren.

2.2.6.1. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen betreffende de personen die zij vanuit Iran naar Kerbala en het Liberty Camp moest vervoeren, de interventie van de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van het vervoer van deze personen, de gebeurtenissen in de dagen volgend op deze interventie en de hiermee in verband staande voorgehouden arrestatie van haar vader, geeft verzoekende partij aan niet te begrijpen *“hoe deze tegenstrijdigheden te komen zijn geweest want hij heeft altijd dezelfde informatie vermeld bij de asielinstanties”*. Verzoekende partij verduidelijkt dat *“- het waren twee oude mannen, twee oude vrouwen en een jong meisje die hij moest vervoeren; - de personen die gearresteerd werden, voor zijn ogen gearresteerd werden en in een wagen geplaatst; - er twee documenten gegeven werden aan zijn vader en hem, één per persoon; - dat hij eerst bij zijn tante was, maar dat hij daarna (toen hij hoorde dat zijn vader gearresteerd werd) ongeveer twee weken bij J. (...) was gebleven; en dat tijdens die periode agenten bij zijn tante langs waren gekomen (maar hij was er niet omdat hij bij J. (...) was)”*.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog geenszins volstaat om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat er twee documenten werden afgegeven aan haar en haar vader, één document per persoon, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zij *“samen één document (hebben) gekregen, samen”* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2018, p. 18-19). Deze verklaring is dan ook duidelijk tegenstrijdig met haar verklaring tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij twee documenten zouden hebben gekregen (gehoorverslag CGVS d.d. 20/10/2017, p. 18).

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand betoog voor het overige beperkt tot het herhalen van één versie van de door haar gegeven verklaringen. De Raad wijst er evenwel op dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.7.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande haar reisweg, merkt verzoekende partij vooreerst wederom op dat nergens uit blijkt dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen en dat haar een kopie hiervan werd gegeven. Verzoekende partij stelt verder dat wat zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard de waarheid betreft en dat zij op advies van haar mensensmokkelaar heeft achtergehouden dat zij via Griekenland is gereisd.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent haar verblijf in Irak en haar reisweg wel degelijk aan haar werden voorgelezen waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 27, verklaring DVZ). Dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maakt zij op geen enkele manier aannemelijk. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat nergens uit blijkt dat haar een kopie van deze verklaringen werd

gegeven, merkt de Raad dat elke asielzoeker die een afschrift van de 'verklaring DVZ' zou wensen te ontvangen overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hiertoe een schriftelijke aanvraag kan richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens blijkt evenwel uit dat dergelijke aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gericht. Dat zij voorafgaand aan haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de correctheid van het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon nagaan, is dan ook te wijten aan haar eigen nalaten desbetreffend. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat haar verklaringen haar werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid werd gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd genoteerd werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen omtrent haar verblijf in Irak en haar reisweg onverminderd overeind blijven. Gelet op deze tegenstrijdigheden, maakt verzoekende partij geenszins haar verblijf in Irak en haar reis vanuit Irak naar de Turkse grens aannemelijk.

Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot het gegeven dat, hoewel verzoekende partij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij vanuit Turkije de vrachtwagen tot in België nam, haar vingerafdrukken werden genomen op het Griekse eiland Mytilini op 2 december 2015, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft – verwerende partij geeft zelf in de bestreden beslissing aan dat zij dit slechts “*volledigheidshalve*” opmerkt – zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en dat verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8.1. Waar verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt bij haar definitieve vertrek uit Iran er daadwerkelijk als staatloze Fayli Koerd gewoond te hebben, wijst verzoekende partij erop dat zij over haar status van staatloze Fayli Koerd in Iran gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd. Ook over het verleden en de concrete situatie van haar familie heeft verzoekende partij details gegeven. Verzoekende partij wijst erop dat uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat “*gewicht moet worden gegeven aan de verklaringen van de betrokkene, en dat documenten die ter staving van zijn relaas komen, als “accessorium” beschouwd moeten worden*”. Verwerende partij baseert zich evenwel enkel op de neergelegde documenten zonder rekening te houden met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat de door haar bijgebrachte documenten minstens haar statuut van staatloze Fayli Koerd in Iran tot 2005/2006 bevestigen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende internetartikels over de situatie van Fayli Koerden in Iran (bijlagen 3-5).

2.2.8.2. De Raad duidt er evenwel op dat, waar verzoekende partij haar uitgebreide verklaringen over haar statuut onderstreept en stelt dat meer gewicht moet worden gegeven aan haar verklaringen dan aan documenten, van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partij dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn

verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden opgesomd in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, namelijk a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

In casu mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij haar statuut als staatloze Fayli Koerd in Iran zou kunnen staven aan de hand van enig recent en geloofwaardig identiteitsdocument. Verzoekende partij blijft hierin evenwel in gebreke nu omtrent de door haar dienaangaande bijgebrachte documenten door verwerende partij volgende pertinente vaststellingen werden gedaan: *“U legde weliswaar een kopie neer van uw vluchtelingenkaart die opgemaakt werd in 1393, maar aangezien dit louter een kopie betreft, kan de echtheid van dit document absoluut niet worden nagegaan. Bovendien is hierboven reeds gebleken dat er aan de inbeslagname van het originele exemplaar geen geloof gehecht kan worden. Daarenboven blijkt nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Door het louter neerleggen van een kopie slaagt u er dan ook allerminst in om uw levenslang verblijf als staatloze Fayli Koerd in Iran aan te tonen. De overige door u neergelegde documenten betreffen allemaal documenten die uitgereikt werden voor 1384 (= 2005/2006), i.e. ongeveer een decennium voor uw vertrek uit Iran.”* De Raad bemerkt verder dat verzoekende partij evenmin een afdoende uitleg biedt voor het feit dat zij van haar beweerde statuut geen enkel origineel recent document kan voorleggen. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd om recente bewijzen neer te leggen van uw statuut als staatloze Fayli Koerd, kwam u hierin het Commissariaat-generaal niet tegemoet. Als rechtvaardiging voor het uitblijven van dergelijke recente documentatie gaf u, zoals reeds vermeld, aan dat al uw (identiteits)documenten in beslag werden genomen aan het Liberty Camp in Bagdad. De documenten van uw vader en uw broers werden eveneens in beslag genomen. Bovendien zijn uw familieleden heden door de gebeurtenissen in Irak kwaad op u waardoor ze weigeren om recente documenten van uw naasten op te sturen (CGVS 2, p. 15-17). Echter, hierboven is reeds gebleken dat er aan de gebeurtenissen in Irak en bijgevolg aan de inbeslagname van uw documenten en aan de moeilijke relatie met uw familieleden niet het minste geloof kan worden gehecht. Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet meer recente documentatie aan het Commissariaat-generaal kon voorleggen betreffende uw statuut als staatloze en dat van uw familieleden in Iran, temeer daar uw familieleden u wel degelijk meerdere gedateerde documenten opstuurden. Dat zij wel dergelijke gedateerde documenten overmaken maar geen recent bewijsmateriaal van hun en uw verblijfsstatuut in Iran, houdt geen steek. Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt tot aan uw vlucht naar België als een staatloze Fayli Koerd in Iran geleefd te hebben, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat heel wat Fayli Koerden intussen over de Iraanse nationaliteit beschikken.”*

Waar verzoekende partij verder nog opmerkt dat de door haar bijgebrachte documenten minstens haar statuut van staatloze Fayli Koerd in Iran tot 2005/2006 bevestigen, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt tot aan haar vlucht naar België als een staatloze Fayli Koerd in Iran te hebben geleefd waardoor zij de Belgische asielinstanties geen duidelijk zicht biedt over haar werkelijke leefomstandigheden in Iran voor haar vlucht naar België. De Raad merkt in dit verband tevens op, zoals hierboven ook reeds bemerkt, dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 26, map landeninformatie, deel 4) blijkt dat heel wat Fayli Koerden intussen over de Iraanse nationaliteit beschikken.

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog verschillende internetartikels voegt over de situatie van Fayli Koerden in Iran (bijlagen 3-5), bemerkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt tot aan haar vlucht naar België als een staatloze Fayli Koerd in Iran te hebben geleefd. De loutere verwijzing naar de situatie van Fayli Koerden in Iran volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.9. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee internetartikelen en een rapport voegt waaruit blijkt dat de politieke partij Komala, waarvan verzoekende partij verdacht wordt deze te steunen, in Iran als illegaal wordt beschouwd en dat de leden van de partij ernstige problemen ondervinden (bijlagen 6, 7 en 8), duidt de Raad erop dat de loutere verwijzing naar algemene informatie over de politieke partij Komala niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een vonnis en een kopie van de identiteitskaarten van haar broers en zus neer. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen enkele afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het vonnis d.d. 7 november 2018, wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijk document hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 26, deel 2) blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in de omloop zijn.

Wat betreft de bijgebrachte kopieën van de identiteitskaarten van haar broers en zus, bemerkt de Raad dat dit loutere kopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni

2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X). Bovendien hebben deze documenten geen betrekking op verzoekende partij zelf maar op haar broers en zus zodat deze hoe dan ook niet van aard zijn het door verzoekende partij voorgehouden statuut als staatloze Fayli Koerd in Iran tot aan haar vlucht naar België aan te tonen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT